ΤΑ ΩΡΑΙΟΤΕΡΑ ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ἕνα σκληρὸ μάθημα καλῆς συμπεριφορᾶς

Ὁ κόμης ντὲ Σαὶν-Μπελμὸν εἶχε κάποτε ἐπαναστατήσει κατὰ τοῦ Λουδοβίκου 14ου καὶ εἶχε κλειστεῖ μέσα σ' ἕνα φρούριο ἀπ' ὅπου ἐκτυποῦσε ἀλύπητα τὰ βασιλικὰ στρατεύματα.

Ὕστερα ὅμως ἀπὸ γενναῖον ἀγῶνα ὑπέκυψε τέλος, λόγῳ ἐξαντλήσεως τῶν πυρομαχικῶν του καὶ τῶν τροφίμων καὶ ἠχμαλωτίσθη.

Ἡ γυναῖκα του τότε, ἡ κόμησσα ντὲ Σαὶν Μπελμὸν ποὺ ἦταν προικισμένη μὲ ἀτρόμητο θάρρος ἔμεινε μόνη στὰ κτήματά τους γιὰ νὰ ὑπερασπίσῃ τὰ συμφέροντα τοῦ συζύγου της.

Μιὰ μέρα ἕνας ἀξιωματικὸς τοῦ ἱππικοῦ διέταξε νὰ βοσκήσουν τὰ ἄλογα τῆς ἴλης του στὴν περιοχὴ τοῦ κόμητος χωρὶς νὰ ζητήσῃ, ὅπως ἐσυνηθίζετο τότε, τὴν ἄδεια τοῦ γαιοκτήμονος. Τὴν ἑπομένη, ἡ κόμησσα τοῦ ἔγραψε ἕνα εὐγενικὸ γράμμα καὶ τοῦ παρεπονεῖτο γιὰ τὴν παράλειψή του αὐτή.

Ὁ ἀξιωματικὸς δὲν ἔδωκε καμμιὰ προσοχή. Σὲ λίγες ὅμως μέρες λαμβάνει μιὰν πρόσκλησιν εἰς μονομαχίαν ἀπὸ τὸν κόμητα ντὲ Σαὶν Μπελμόν, ὁ ὁποῖος τοῦ ἐζητοῦσε ἱκανοποίησιν γιὰ τὴν ἀναίδειά του.

Θέλοντας καὶ μή, κατὰ τὰ ἔθιμα τῆς ἐποχῆς, ὁ ἀξιωματικὸς ἐδέχθη καὶ τὴν ὡρισμένη ὥρα ἐπῆγε εἰς τὸν τόπον τῆς μονομαχίας.

Ὁ κόμης ντὲ Σαὶν Μπελμὸν ἦτο ἤδη ἐκεῖ. Ἦταν νέος γεμάτος ζωὴ ἀλλὰ πολὺ λεπτὸς καὶ ὁ ἀξιωματικὸς ἐσκέφθη ὅτι πολὺ εὔκολα θὰ ἔθετεν ἐκτὸς μάχης ἕνα τόσον ἀδύνατο ἀντίπαλο.

Ἡ μονομαχία ἄρχισε. Στὴν ἀρχὴ πραγματικῶς ὁ ἀξιωματικὸς εἶχε φανερὴ ὑπεροχή. Ὁ κόμης φαινόταν πολὺ ταραγμένος. Αἴφνης ὅμως, συγκεντρώνει ὅλο του τὸ θάρρος καὶ μ ἕνα ἐπιδέξιο κτύπημα, ἀφώπλισε τὸν ἀξιωματικό.

— Κύριε, εἶπε τότε ὁ νεαρὸς μονομάχος, δίνοντας τὸ ξίφος στὸ νικημένο ἀντίπαλό του, χωρὶς ἄλλο πιστεύετε ὅτι μονομαχεῖτε αὐτὴ τὴ στιγμὴ μὲ τὸν κόμητα ντὲ Σαὶν Μπελμόν. Ὄχι, ἀπατᾶσθε ! Μονομαχεῖτε μὲ τὴν σύζυγόν του, ἡ ὁποία ἔχει τὴν καλωσύνη νὰ σᾶς ἀποδώσει τὸ ξίφος σας. Σᾶς συνιστῶ μόνον στὸ μέλλον νὰ φέρεσθε εὐγενέστερα στὶς κυρίες.

Ὁ νέος ἀξιωματικὸς ἔνοιωσε τέτοια ντροπὴ γιὰ τὸ πάθημά του, ὥστε τὴν ἑπομένην εὑρέθη νεκρὸς εἰς τὸν τόπον τῆς μονομαχίας, μὲ σπασμένο τὸ ξίφος του στὰ δύο. Εἶχε αὐτοκτονήσει.

* * *

Ἡ γυναῖκα τοῦ Μίλτωνος

Ὁ μέγας ἄγγλος ποιητὴς Μίλτων, ἀφοῦ τυφλώθηκε παντρεύθηκε μὲ μιὰ ποὺ ἦταν μὲν ὡραιοτάτη, ἀλλὰ συγχρόνως ἦταν καὶ φοβερὰ γκρινιάρα.

Μιὰ μέρα, ὁ λόρδος Βούκιγχαμ, τοῦ εἶπε γιὰ νὰ τὸν κολακεύσῃ πὼς ἡ γυναίκα του ἦταν «σωστὸ τριαντάφυλλο».

— Δὲν μπορῶ δυστυχῶς, ἀπήντησεν ὁ ποιητὴς νὰ κρίνω ἀπὸ τὰ ἀρώματα, κρίνω ὅμως... ἀπὸ τἀγκάθια !

* * *

Ἀνέκδοτο τοῦ Ἀλ. Ραγκαβῆ

Μιὰ κυρία παρακάλεσε κάποτε τὸν Ραγκαβῆ νὰ τῆς στείλῃ τὴ φωτογραφία του. Ὁ Ραγκαβῆς τῆς τὸ ὑπεσχέθη. Καὶ τὴν ἄλλη μέρα τῆς τὴν ἔστειλε μὲ τοὺς ἑξῆς στίχους:

«Εἶν' ἡ εἰκὼν ὁμοία μου, ἂν νὰ πιστεύσω πρέπει.
Ὁμοία μου ; Τὶ ὠφελεῖ ;
Ὅταν τὴν στέλλω πρὸς ὑμᾶς τὴν ἤθελον νὰ ὁμιλῇ
πρὸ πάντων δὲ νὰ βλέπῃ».

μα του.

Ὁ ντὶ Ματέο μόλις συνῆλθε λιγάκι καὶ κατάλαβε τὸ ἔγκλημα ποὺ εἶχε κάνει, ἐπῆρε ἀμέσως μιὰ τρομερὴ ἀπόφαση.

Βγάζοντας ἀπ' τὴν τσέπη του ἕνα λευκὸ χαρτὶ ἐπῆρε τὴν πέννα καὶ ἔγραψε :

«Εἰδοποιῶ τὴν ἀστυνομία, ὅτι σκοτώνομαι μόνος μου κοντὰ στὸν ἄνθρωπο αὐτὸν ποὺ σκότωσα μὲ τὰ ἴδια μου τὰ χέρια. Ἀφήνω ὅλη μου τὴν περιουσία στὴ δεσποινίδα Ἀσσοῦντα Σαλβατόρε, ὑπὸ τὸν ὅρον νὰ παντρευτῇ ἐκεῖνον ποὺ ἀγαπᾷ καὶ ὡς μόνην χάριν τῆς ζητῶ νὰ προσεύχεται στὸ θεὸ κάπου — κάπου γιὰ τὴν ψυχή μου.»

Μόλις ἔγραψε τὰ λόγια αὐτὰ ὁ ντὶ Ματέο ἔκανε τρεῖς φορὲς τὸ σταυρό του καὶ παίρνοντας πάλι τὸ ματωμένο ξυράφι ἔκοψε τὸ λαιμό του καὶ ἔπεσε κάτω στὸ πάτωμα, λίγο πιὸ πέρα ἀπὸ τὸ νεκρὸ σῶμα τοῦ Σαλβατόρε.

Auguste Bailly

ΞΕΝΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΝΥΧΤΑ

Τοῦ **Λουδοβίκου Μπουγιὲ**

Ἔσβυσ' ἡ λάμπα καὶ μαζὶ στὸ τζάκι κ' ἡ φωτιά,
κι' ἔμεινα μόνος μου χωρὶς στὸν κόσμο κἄνα φίλο,
χωρὶς σκυλὶ ποὺ φύλακας νἄναι μέσ' στὴ νυχτιὰ
καὶ γιὰ τὸ τζάκι ἀλλοίμονο, δὲν ἔχω οὔτ' ἕνα ξῦλο,

Σὰν τὸ κεφάλι πίσω μου στρέφω τὶ νἂν αὐτό ;
κἄποιο πλανιέται φάντασμα μάρτυρας στὴ γιορτή μου,
φάντασμα τοῦ παλιοῦ καιροῦ, ὁλόγυμνο, φριχτό,
ποὺ βλέποντας τὴ φρίκη του σβύνεται ἡ φωνή μου.

Τὸ ὄνειρό μου ἔσβυσε χωρὶς καμμιὰν ἐλπίδα
καὶ βλέπω μπρόσ' μου τὸν καιρὸ νὰ φεύγῃ σὰν πουλὶ
καὶ νὰ μὲ φέρνει στὴν παλιὰ τῆς νειότης μου πατρίδα
στὸ σπίτι ποὺ γεννήθηκα ποὺ ἔζησα παιδί,

Ὅμοια μὲ κῦμα θάλασσας τοῦ κόσμου ἡ κακία
ἀνέβηκε στὰ χείλη μου καὶ κάνει νὰ πονῶ,
μ' ἔχει πεθάνει ζωντανὸ τῆς φρίκης ἡ μανία
καὶ πέφτω μπρόσ' της σά θεὰ καὶ τήνε προσκυνῶ.

Ὦ ! νύχτα κρύα βροχερή, νύχτα φόβο γεμάτη
στὸ κούφιο μέσα στῆθος μου ποιὸς τἄχατε χτυπᾶ
—Δὲν εἶν' ἐδῶ τὸ σπίτι σου ὅπου ζητᾶς διαβάτη
— Ἄνοιξε φίλε κι' ἔρχομαι ἀπὸ πολὺ μακρυά.

Ποιὸς εἶσαι ; πές μου ποῦ χτυπᾶς μέσα μου στὰ πλευρὰ
τώρα σὲ λίγο ἡ νυχτιὰ περίμενε θὰ σβύσει
Καὶ μιὰ φωνὴ στὴ σιωπὴ λέει λυπητερά :
Εἶμ' ἡ καρδιά σου ποὺ ποτὲς δὲν ἔχω ἀγαπήσει !...

ΣΕ ΜΙΑ ΓΥΝΑΙΚΑ

Τοῦ **Λουδοβίκου Μπουγιὲ**

Ἔπαιζες τάχατες μὲ μὲ σὰ μῶλεγες γιὰ σένα
πονῶ ἢ νὰ μὲ γέλαγες· φτωχή μου κόρη πές ;
ποτὲς σου μὴ τὸ βάλ' ὁ νοῦς πῶς ἔπαιζες μὲ μένα
γιατί ἀγάπες μένανε δὲ γέλασαν ποτές.

Μόνο τὴν πρώτη ἀγάπη μας καθὼς ἦταν καὶ πρῶτα
ἁγνή, μεγάλη φύλαξ' την ὅσον ἄλλη καμμιὰ,
τὴν πονεμένη μου ψυχὴ ὕστερα ἔλα ρώτα
καὶ μάθε ἂν σ' ἀγάπησε ποτές μου ἡ καρδιά.

Ἡ λάμπα σου καιγότανε σὰν ἔπερν' ἀπὸ μένα
τὴ φλόγα μου. Σὰν τὸ Χριστὸ ποὺ στῆς Κανᾶς τὸ γάμο
ἔκανε τὸ κρασὶ νερὸ ἔτσι κι' ἐγὼ ἐσένα
ἀγάπη μου τὸν πόνο σου τὸν ἔκανα χαρά μου.

Ποτὲς ἐσὺ δὲν ἔζησες κι' ἂν ἔζησες μιὰ μέρα
δὲν ἤσουν τίποτε παρὰ κἄποιο ἄδειο κουφάρι,
ἤσουν κιθάρας χτύπημα, φύσημα τοῦ ἀγέρα
ὄργανο ποῦνται πάντοτε κάτω ἀπ' τὸ δοξάρι.

Ἂν εἶνε τὸ τραγοῦδι μου γλυκὸ γιαυτὸ ποιὸς φταίει ;
ἐγὼ ποτὲς δὲν ἠμπορῶ χωρὶς αὐτὸ νὰ κάνω
ὅθε διαβῶ τό τραγουδῶ, κι' ἂν δὲν τὸ πῶ τὸ λέει
ἡ πέννα μου π' ἀλλοίμονο μαζύ της θὰ πεθάνω.

Καὶ τώρα Χαῖρε ! ἄφησε τὸ δρόμο μου νὰ πάω
τὸ πρόσωπό σου σκέπασε δὲ θέλω νὰ τὸ δῶ
ὁ ἔρως μου τελείωσε· τώρα δὲ σ' ἀγαπάω
Ἄφησε· σοῦπα ἄλλοτες ἐὸὲ δὲν τραγουδῶ.

Μεταφρ. **Δ. Ν. Γαλάνη**

ΣΟΝΝΕΤΟ

Τοῦ Remi Belleau

Λουλούδια καὶ χορτάρια εὐτυχισμένα
ποὺ ἡ ἀγάπη μου τραγούδια ἐρωτικὰ
σκορπίζοντας πατεῖ χαϊδευτικὰ
μὲ τ' ἀλαφρό της πόδι ὁλοένα.

Ποτάμια κι' ἀκρογιάλια εὐτυχισμένα
κι' ὦ μονοπάτια ἐσεῖς στοχαστικὰ
ποὺ ὅταν διαβαίνη κείνη μυστικὰ
φυτρώνουνε γίλια ἄνθια ἐρωτεμένα.

Ἄχ ! Καὶ σὲ μένα, Πλάστη μου, γιατὶ
τὴν ἡδονὴ δὲ χάρισες αὐτή ;
Πόσο πονεῖ ἡ καρδιά μου τοῦ ζηλιάρη !

Ἂν εἴχατε καρδιά, μὲ τὶ καμάρι
θὰ ξέρατε πὼς κάποιο ἀληθινὰ
θεῖο πλάσμα χαιρετώντας σας περνᾶ !

Μετφρ. **Γ. Κοτζιούλα**